

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: KK-10Csp/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119460745
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2024:6119460745.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 35 724 803, pr. zast.: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava – Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX.X.XXXX, B. XX/XXX, XXX XX C., pr. zast.: JUDr. Peter Vachan, AK - Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, o zaplatenie 28 662,70 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Konanie sčasti ohľadne 7.590,72 eur s prísl. **z a s t a v u j e .**

II. Žalovaná je **p o v i n n á** zaplatiť žalobkyni 20.250,09 eur, úroky z omeškania 4.600,62 eur a úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 18.035,74 eur od 01.03.2023 do zaplatenia, všetko v pravidelných splátkach vo výške 350 eur mesačne, splatných vždy do 25. dňa príslušného mesiaca s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky ma za následok splatnosť celého plnenia.

III. Žalovaná je **p o v i n n á** zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu k rukám zástupcu žalobkyne Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava – Petržalka, IČO: 53 255 739 s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 11.12.2019 podala Poštová banka. a.s., Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 31 340 890 (po zmene obchodného mena 365 bank a.s., ďalej len „pôvodná žalobkyňa“) na Okresný súd Banská Bystrica ako súd kauzálny príslušný na konanie podľa zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej už len „Zákon o upomínacom konaní“ a „upomínací súd“) návrh na vydanie platobného rozkazu. Návrhom žiadala, aby upomínací súd uložil žalovanej označenej v návrhu ako žalovaná v 1. rade a D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX/XXX, XXX XX C., označenému v návrhu ako žalovaný v 2. rade (ďalej už len „pôvodný žalovaný v 2. rade“ a „pôvodní žalovaní“) povinnosť zaplatiť jej spoločne a nerozdielne 28.662,70 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 25.626,46 eur od 04.10.2019 do zaplatenia a náhradu trov konania.

2. Žalobu zástupca pôvodnej žalobkyne odôvodnil tak, že dňa 20.02.2017 pôvodná žalobkyňa uzatvorila s oboma žalovanými zmluvu o úvere č. 1729161941. Na základe tejto zmluvy o úvere pôvodná žalobkyňa poskytla žalovaným bezúčelový spotrebiteľský úver podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov vo výške 30.000 eur. Podľa zmluvy o úvere žalovaní boli povinní úver splácať mesačnými splátkami splatnými vždy do 25. dňa príslušného kalendárneho mesiaca so splatnosťou prvej splátky 25.03.2017. Žalovaní poskytnutý úver riadne nesplácali, a to napriek tomu, že pôvodná žalobkyňa ich upozornila na omeškanie so splácaním

úveru a na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Keďže žalovaní dlžnú sumu napriek výzve a upozorneniu nezaplatili, pôvodná žalobkyňa vyhlásila predčasnú splatnosť úveru, a to ku dňu 21.02.2019, a požiadala žalovaných o okamžité splatenie celej pohľadávky z úveru naraz vo výške 29.487,30 eur. Pohľadávka v tom čase pozostávala z nevrátenej istiny úveru vo výške 27.263,90 eur, nezaplatených zmluvných úrokov do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vo výške 2.214,35 eur a nezaplatených poplatkov vo výške 9 eur. Po vyhlásení predčasnej splatnosti žalovaní čiastočne plnili svoj záväzok, a to nasledovne: dňa 01.04.2019 zaplatili sumu 425 eur, dňa 29.04.2019 sumu 212,50 eur, dňa 24.05.2019 sumu 212,50 eur, dňa 03.07.2019 sumu 212,50 eur, dňa 07.08.2019 sumu 212,50 eur a dňa 04.10.2019 sumu 362,48 eur, celkom 1.637,48 eur. Toto plnenie pôvodná žalobkyňa započítala prednostne na nevrátenú istinu úveru. Žalovaná suma 28.662,70 eur tak pozostáva z istiny úveru zníženej o uvedené čiastočné plnenie vo výške 25.626,46 eur, zmluvných úrokov vo sume 2.214,35 eur, poplatkov vo výške 9 eur a úrokov z omeškania v kapitalizovanej sume 812,89 eur vyčíslenej do realizácie poslednej platby žalovanými, t.j. do 03.10.2019. Žalobou si pôvodná žalobkyňa uplatnila aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne, avšak iba z nevrátenej istiny úveru vo výške 25.626,46 eur od 04.10.2019 do zaplatenia. Žalobou pôvodná žalobkyňa nepožaduje úroky z omeškania so zaplatením zmluvných úrokov a poplatkov, na ktoré jej vznikol nárok do a po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru.

3. Spolu so žalobou zástupca pôvodnej žalobkyne predložil upomínaciu súdu listiny označené ako „Zmluva o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka,“ č. 1729161941, obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery, sadzobník poplatkov, „Aktuálny stav úveru ku dňu 30.11.2019“, listiny „Upozornenie – Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 25.01.2019, listiny „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 21.02.2019, listiny „Predžalobná výzva“ zo dňa 28.11.2019 a poštové podacie hárky.

4. Dňa 23.12.2019 upomínací súd vydal vo veci platobný rozkaz sp.zn. 32Up/1903/2019, ktorým obom pôvodným žalovaným uložil povinnosti v súlade so žalobou žiadosťou. Platobný rozkaz bol obom pôvodným žalovaným riadne doručený dňa 02.01.2020. Voči pôvodnému žalovanému v 2. rade platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 18.01.2020. Pôvodná žalovaná v 1. rade podala voči platobnému rozkazu včas odpor a upomínací súd dňa 17.02.2020 vec postúpil podľa § 14 Zákona o upomínanom konaní tunajšiemu súdu ako súdu miestne príslušnému na ďalšie konanie voči pôvodnej žalovanej v 1. rade (ďalej už len „žalovaná“).

5. V odpore zástupca žalovanej uviedol, že nárok uplatnený žalobou neuznáva v celom rozsahu. Uviedol, že v prejednávanej veci sa nejednalo o bezúčelový, ale o refinančný úver. Úverom došlo k splateniu dvoch predchádzajúcich úverov poskytnutých pôvodnou žalobkyňou žalovanej so zostatkami vo výške 4.470,66 eur a 8.844,84 eur. Namietol, že oprávnenosť výšky refinancovaných zostatkov úverov neposudzoval žiadny súd, iba pôvodná žalobkyňa ako bankový veriteľ. Uviedol, že zastáva názor, že predchádzajúce zmluvy o úvere boli buď bezúročné a bez poplatkov alebo neplatné. Preto aj zmluva o úvere v prejednávanej veci je neplatná, pretože obchádza zákon, je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko predmetom refinancovania boli určite aj zmluvné úroky a rôzne poplatky spojené s omeškaním, na ktoré pôvodná žalobkyňa nemala nárok. Citoval niektoré závery konštatované v odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co 173/2017 zo dňa 28.06.2018. Navrhol, aby súd vyzval pôvodnú žalobkyňu na predloženie zmlúv o predchádzajúcich refinancovaných úveroch. Pre prípad, že súd zmluvu o úvere v prejednávanej veci posúdi ako neplatnú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, vzniesol námietku premlčania nároku na plnenie titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka s tvrdením, že subjektívna dvojročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula dňa 20.02.2019. Pre prípad, že súd zmluvu o úvere v prejednávanej veci neposúdi ako neplatnú, má za to, že úver poskytnutý na jej základe je potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov, a to z dôvodu nesprávneho údajov o hodnote priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej už len „RPMN“) uvedenej v zmluve o úvere, a to hodnoty 9,36 %, čo má za následok absenciu tohto údajov. Uviedol, že podľa údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2016 platných pre zmluvy o spotrebiteľských úveroch uzatvorené od 16.02.2017 do 15.05.2017 so splatnosťou od 5 do 10 rokov priemerná RPMN bola 8,99 %. Poukázal ďalej na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 5Co 59/2017 zo dňa 11.05.2017 a sp.zn.7Co 113/2017 zo dňa 25.01.2018, podľa ktorých pri údajoch o hodnote RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady, resp. matematický vzorec, na jej výpočet, nie len údaj o samotnej hodnote RPMN. V zmluve o úvere predpoklady na výpočet RPMN absentujú, čo je ďalším dôvodom, pre ktorý je potrebné úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový.

6. Zástupca pôvodnej žalobkyne na výzvu upomínacieho súdu na vyjadrenie k odporu žalovanej oznámil, že odpor považuje za nedôvodný a na podanej žalobe v celom rozsahu trvá. Uviedol, že žalovaná v odpore špekulatívne spochybňuje refinancovanie vlastných predchádzajúcich úverov v celkovej výške 16.802,50 eur, na ktorom sa slobodne a dobrovoľne s pôvodnou žalobkyňou dohodla, a čo potvrdila svojim podpisom. Namietol, že procesná obrana žalovanej spočíva iba vo všeobecných tvrdeniach a rozsiahlej citácii z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove. Žalovaná svoje refinancované záväzky považuje za neplatné bez akejkoľvek bližšej vecnej a racionálnej argumentácie, a bez toho, aby vôbec predložila súdu prechádzajúce úverové zmluvy. Takýto spôsob rozporovania uplatneného nároku žalobkyne je neurčitý a procesne neúčinný. Ide o šablónovito a tendenčne využívanú procesnú argumentáciu pôvodnej žalobkyne v obdobných prípadoch, kedy jednou zo strán je spotrebiteľ. Námietku premlčania nároku na plnenie z bezdôvodného obohatenia považuje za právne bezvýznamnú, keďže zmluva o úvere v prejednávanej veci nie je neplatným právnym úkonom a pôvodná žalobkyňa sa nedomáha plnenia z bezdôvodného obohatenia. Odhliadnuc od uvedeného, námietka premlčania nie je v prejednávanej veci dôvodná, nakoľko pôvodná žalobkyňa mohla nárok na zaplatenie celej úverovej pohľadávky naraz uplatniť na súde najskôr deň nasledujúci po vyhlásení predčasnej splatnosti celého úveru, t.j. dňa 22.02.2019, pričom žaloba bola podaná na súd dňa 11.12.2019. Poprel tvrdenie zástupcu žalovanej, že zmluva o úvere neobsahuje uvedenie všetkých predpokladov pre výpočet hodnoty RPMN. Uviedol, že v zmluve sú uvedené všetky potrebné údaje, a to výška úveru, počet a platobný deň jednotlivých splátok, a spôsob výpočtu celkových nákladov zmluvy o úvere. Poprel tiež tvrdenie, že údaj o hodnote priemernej RPMN v zmluve o úvere je nesprávny. Uviedol, že zástupca žalovanej nesprávne porovnáva údaje o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za 1.štvrtrok 2017, pričom rozhodujúcim podľa § 9 ods. 2 písm. z) Zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v prejednávanej veci je 4. štvrtrok 2016. Vyslovil názor, že súdy poskytujú spotrebiteľom neprimeranú ochranu, na čo poukázali v svojich odlišných stanoviskách sudcovia Ústavného súdu SR JUDr. Milan Lalič k nálezu sp.zn. I. ÚS 541/2012 a JUDr. Rudolf Tkáčik k nálezu sp.zn. III. ÚS 572/2017.

7. Uznesením zo dňa 11.11.2020 č.k. 10Csp 23/2020-165 súd podľa § 167 Civilného sporového poriadku vyzval zástupcu žalovanej na vyjadrenie k vyjadreniu zástupcu pôvodnej žalobkyne k odporu, a to v lehote 15 dní. Zástupca žalovanej na výzvu súdu reagoval podaním zo dňa 26.11.2020, v ktorom zotrval na tvrdení o nesprávnosti údajov o hodnote priemernej RPMN uvedeného v zmluve o úvere 9,36 % s tým, že správny údaj je 8,99 %. Poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 219/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Požiadal, aby súd umožnil žalovanej zaplatiť nevrátenú časť istiny úveru v mesačných splátkach vo výške 190 eur vždy k 25. dňu v mesiaci pod stratou výhody splátok.

8. Uznesením zo dňa 15.01.2021 sp. zn. 10Csp 23/2020-171 súd podľa § 167 Civilného sporového poriadku vyzval zástupcu pôvodnej žalobkyne k vyjadreniu zástupcu žalovanej. Podaním zo dňa 11.02.2021 zástupca pôvodnej žalobkyne oznámil, že na žalobe v celom rozsahu naďalej trvá. V podaní uviedol, že správnosť postupu pôvodnej žalobkyne ako banky, ktorá pri údajoch o hodnote priemernej RPMN v zmluve o úvere vychádzala zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami, nie všetkými veriteľmi, potvrdzujú viaceré aktuálne rozhodnutia odvolacích súdov, ako napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co 113/2019 zo dňa 14.05.2020, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co Csp 7/2020 zo dňa 31.03.2020, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 8Co 8/2019 zo dňa 30.10.2019, a ďalšie. Argumentácia zástupcu žalovanej vychádza iba z právne nezáväznej dôvodnej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Vo vzťahu k uvedeniu všetkých predpokladov pre výpočet RPMN uviedol, že v prílohe podania predkladá súdu celú úverovú dokumentáciu prevzatú žalovanou s tvrdením, že táto dokumentácia obsahuje všetky údaje potrebné pre výpočet RPMN. Žiadne zákonné ustanovenie neukladá veriteľovi povinnosť uvádzať aj vzorec výpočtu RPMN. Doplnil tvrdenia v žalobe o okolnosti skúmania bonity oboch pôvodných žalovaných. Uviedol, že pôvodná žalobkyňa pri skúmaní úverovej bonity oboch pôvodných žalovaných postupovala štandardne, s dostatočnou odbornou starostlivosťou. Banka preskúmala príjmy oboch pôvodných žalovaných, ktorých tiež preverila v úverovom registri, Sociálnej poisťovni, v SRBI, a tiež prostredníctvom spoločnosti EOS KSI, ktorá zabezpečuje vymáhanie pohľadávok aj pre iné banky a ktorá je najväčším „skupovateľom“ spotrebiteľských úverov v SR. Príjem žalovanej banka akceptovala vo výške 650 eur, príjem pôvodného žalovaného v 2. rade vo výške 550 eur. Pri posudzovaní banka mala k dispozícii kompletné informácie zo SRBI a podľa dát z EOS KSI pôvodní žalovaní v čase uzavretia zmluvy o úvere nemali evidované žiadne spisy. Obaja uviedli, že sú slobodní a nemajú žiadne vyživovacie povinnosti. Finančná analýza platná v čase uzavretia zmluvy o úvere bola vyhovujúca pre poskytnutie úveru vo výške 30.000 eur na 8 rokov s mesačnou splátkou 463,76 eur.

Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 41Co 14/2018 zo dňa 19.09.2018, v ktorom sa súd zaoberal posúdením odbornej starostlivosti veriteľa, a na niektoré rozhodnutia ÚS SR, v ktorých ústavný súd vyčíta všeobecným súdom prílišný formalizmus pri výklade a aplikácii právnych predpisov v súvislosti s posudzovaním splnenia tejto povinnosti veriteľa. S poukazom na rozhodovaciaj prax ústavného súdu navrhol, aby súd účelovú obranu žalovanej v prejednávanej veci posúdil aj cez prizmu dobrých mravov podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a esenciálnych zásad súkromného práva platiacich aj pre spotrebiteľov. Vyjadril nesúhlas s povolením splátok dlhu žalovanej s odôvodnením, že žalovaná si dlhodobo neplnila riadne svoje povinnosti a ničím nepreukázala svoju nepriaznivú finančnú situáciu. Uviedol, že pri žalovanou navrhovaných mesačných splátkach 190 eur (pôvodná splátka bola pritom 463,76 eur mesačne) by len splatenie žalovanej istiny 28.662,70 eur bez prísl. a trov konania trvalo 151 mesiacov, tzn. ďalších 12 a pol roka, a to za predpokladu stabilnej platobnej disciplíny žalovanej.

9. Uznesením zo dňa 01.06.2022 č.k. 10Csp 23/2020 – 293 súd na návrh pôvodnej žalobkyne pripustil s poukazom na zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1/2022 zo dňa 26.04.2022 a jej Prílohu č.1, aby z konania na strane žalobkyne vystúpila Poštová banka a.s. ako pôvodná žalobkyňa a na jej miesto vstúpila žalobkyňa. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.07.2022.

10. V priebehu ďalšieho konania zástupca žalobkyne podaním zo dňa 15.11.2022 oznámil, že po podaní žaloby bola na uplatnenú pohľadávku poukázaná suma v celkovej výške 6.823,12 eur, ktorú započítala na istinu úveru. V podaní špecifikoval jednotlivé platby poukázané v období od 07.01.2020 do 26.10.2022. Žalobu sčasti, a to ohľadne istiny vo výške 6.823,12 eur zobral späť. Naďalej trval na zaplatení istiny vo výške 21.839,58 eur, spolu s kapitalizovanými úrokmi z omeškania za dobu od 04.10.2019 do 26.10.2022 v sume 3.469,93 eur a úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 18.803,34 eur od 27.10.2022 do zaplatenia.

11. Podaním zo dňa 30.11.2022 zástupca žalobkyne doplnil prostriedky procesného útoku vo vzťahu k okolnostiam postúpenia úverovej pohľadávky bankou ako pôvodnou žalobkyňou na žalobkyňu. Uviedol, že predložená písomná výzva zo dňa 25.01.2019 označená ako „Upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru“, spolu s podacím hárkom, a písomná výzva zo dňa 20.05.2013 označená ako „Upozornenie -Výzva na úhradu dlžnej sumy“, ku ktorým v prílohe predkladá doručky, sú kvalifikovanými výzvami banky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Obaja pôvodní žalovaní aj napriek týmto výzvam boli v čase postúpenia pohľadávky na žalobkyňu v omeškani nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní.

12. Podaním zo dňa 23.02.2023 zástupca žalobkyne súdu oznámil, že po podaní žaloby a jej čiastočnom späťvzati bola na uplatnenú pohľadávku poukázaná ďalšia suma, a to suma v celkovej výške 383,80 eur, ktorú bola tiež započítaná na istinu. V podaní špecifikoval dve platby poukázané dňa 28.11.2022 a dňa 23.12.2022 vo výške po 191,90 eur. Žalobu v ďalšej časti, a to ohľadne istiny vo výške 383,80 eur zobral späť. Navrhol, aby súd konanie ohľadne celkom sumy 7.206,92 eur zastavil. Naďalej trval na zaplatení istiny vo výške 21.455,78 eur, spolu s kapitalizovanými úrokmi z omeškania za dobu od 04.10.2019 do 23.12.2022 v sume 3.618,67 eur a úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 18.419,54 eur od 24.12.2022 do zaplatenia.

13. Podaním zo dňa 20.09.2023 zástupca žalobkyne súdu oznámil, že po podaní žaloby a jej opakovanom čiastočnom späťvzati bola na uplatnenú pohľadávku dňa 28.02.2023 poukázaná ďalšia suma, a to suma vo výške 383,80 eur, rovnako započítaná na istinu. Žalobu v ďalšej časti, a to ohľadne istiny vo výške 383,80 eur zobral späť. Navrhol, aby súd konanie ohľadne celkom 7.590,72 eur s prísl. zastavil. Naďalej trval na zaplatení istiny vo výške 21.071,98 eur, spolu s kapitalizovanými úrokmi z omeškania za dobu od 04.10.2019 do 28.02.2023 v sume 3.787,73 eur a úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 18.035,74 eur od 01.03.2023 do zaplatenia.

14. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku žalobca môže vziať žalobu späť.

15. Podľa § 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

16. Podľa § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

17. V prejednávanom spore zástupca žalobkyne zobral žalobu podaním zo dňa 15.11.2022 ohľadne istiny vo výške 6.823,12 eur s prislúchajúcimi úrokmi z omeškania späť pred otvorením prvého pojednávania v spore. Následne podaniami zo dňa 23.02.2023 a 20.09.2023 žalobu zobral opakovane sčasti späť po otvorení prvého pojednávania. Žalovaná v priebehu celého ďalšieho konania s opakovaným späťvzatím žaloby žalobkyňou nevyjadrila nesúhlas. Súd preto rešpektoval dispozitívne úkony zástupcu žalobkyne so žalobou a konanie sčasti, a to ohľadne istiny vo výške celkom 7.590,72 eur (6.823,12 eur + 383,80 eur + 383,80 eur) spolu s prislúchajúcimi úrokmi z omeškania zastavil. Predmetom konania naďalej ostala istina vo výške 21.071,98 eur, spolu s kapitalizovanými úrokmi z omeškania za dobu od 04.10.2019 do 28.02.2023 v sume 3.787,73 eur a úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 18.035,74 eur od 01.03.2023 do zaplatenia.

18. Súd vec prejednal na pojednávaniach konaných dňa 25.11.2022, 12.05.2023, 31.10.2023 a 15.12.2023, na ktorých vykonal dokazovanie v celom rozsahu návrhov sporových strán, a skutkový stav ustálil nasledovne:

19. Žalovaná nepoprela, a súd na základe vykonaného dokazovania nemal dôvodné pochybnosti o tvrdení zástupcu žalobkyne, že dňa 20.02.2017 Poštová banka a.s. (po zmene obchodného mena 365. bank a.s.), IČO: 31 340 890, ako veriteľ na strane jednej a na strane druhej žalovaná a pôvodný žalovaný v 2. rade D. E. ako spoludlžníci uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej sa banka zaviazala poskytnúť dlžníkom úver vo výške 30.000 eur, a obaja pôvodní žalovaní sa zaviazali platiť banke pravidelné mesačné splátky so splatnosťou vždy k 25. dňu v mesiaci so splatnosťou prvej splátky dňa 25.03.2017 (ďalej už len „Zmluva o úvere zo dňa 20.02.2017“).

20. Podľa tvrdenia zástupcu pôvodnej žalobkyne v žalobe sa jednalo o „bezúčelový“ spotrebiteľský úver. Podľa písomnej úverovej dokumentácie predloženej zástupcom žalobkyne, a to predovšetkým listín označených ako „Zmluva o spotrebiteľskom úvere lepšia pôžička“ (čl. 6 – 9 spisu) a „Formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere lepšia pôžička“ (čl.180 -181 spisu), išlo však o „účelový úver určený na refinancovanie“. Podľa bodu 2.3. listiny „Zmluva o spotrebiteľskom úvere lepšia pôžička“ úverom mali byť refinancované tri predchádzajúce úvery, a to: 1. úver dobrá pôžička poskytnutý Poštovou bankou a.s. so zostatkom 4.470,66 eur, 2. spotrebný úver poskytnutý Prima bankou a.s. so zostatkom 3.487 eur a 3. úver dobrá pôžička poskytnutý Poštovou bankou a.s. so zostatkom 8.844,84 eur. Spolu teda úvery so zostatkami v celkovej výške 16.802,50 eur. Táto časť úveru podľa tejto listiny mala byť čerpaná na dva v listine špecifikované účty, na ktorých boli refinancované záväzky evidované, a to účty č. XXXXXX XXXXXXXXXXX/XXXX a č. XXXXXX XXXXXXXXXXX/XXXX. Zvyšná časť úveru, ktorá predstavovala 13.197,50 eur (30.000 eur – 16.802,50 eur), mala byť čerpaná na osobný účet žalovanej špecifikovaný v bode 2.2. listiny. Zástupca žalobkyne v priebehu konania tvrdenie v žalobe zmenil, keď uviedol, že úverom boli sčasti refinancované dva predchádzajúce úvery žalovanej, a to úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere č.1568503271 a úver poskytnutý na základe zmluvy čo úvere č. 1415857923 s tým, že na osobný účet žalovanej bola poukázaná suma 16.679,44 eur. V prílohe podaní predložil písomné zmluvy označené ako „Zmluva o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička“ zo dňa 05.05.2015 a „Zmluva o úvere dobrá pôžička“ zo dňa 15.12.2014, uzavreté Poštovou bankou a. s. a žalovanou, výpisy z bankového informačného systému o stavoch jednotlivých úverov a výpis z osobného účtu žalovanej ku dňu 21.02.2017.

21. Z dôkazov predložených zástupcom žalobkyne bez dôvodných pochybností vyplýva, že v prejednávaní sa jednalo o úver určený sčasti na refinancovanie zostatkov dvoch predchádzajúcich úverov žalovanej, a sčasti o navýšenie súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných úverov. Podľa predložených zmlúv o úvere, výpisov z bankového systému Poštovej banky a.s. a osobného účtu žalovanej úverom boli refinancované zostatky dvoch úverov poskytnutých Poštovou bankou a.s. žalovanej, a to zostatok úveru poskytnutého žalovanej v celkovej výške 5.000 eur na základe zmluvy o úvere uzavretej dňa 05.05.2015 č. 1568506271 (čl. 359 - 360 spisu, ďalej už len „Zmluva o úvere zo dňa 05.05.2015“) vo výške 4.472,36 eur, a zostatok úveru poskytnutého žalovanej v celkovej výške 10.000 eur na základe zmluvy o úvere uzavretej dňa 15.12.2014 č. 1415857923

(čl.363-364 spisu, ďalej už len „Zmluva o úvere zo dňa 15.12.2014“) vo výške 8.848,20 eur. Spolu teda zostatky predchádzajúcich úverov v celkovej výške 13.320,56 eur. Podľa výpisov z bankového systému (čl. 365-367 a čl. 407 – 410 spisu) a výpisov z osobného účtu žalovanej (čl. 367 a čl. 411 spisu) zvyšná časť úveru vo výške 16.679,44 eur bola čerpaná na osobný účet žalovanej. Tieto skutočnosti vyplývajúce z dôkazov predložených zástupcom žalobkyne neboli žalovanou stranou spochybnené. Naopak, zástupca žalovanej tieto skutočnosti v odpore sám potvrdil, keď uviedol, že úverom boli refinancované dva úvery žalovanej so zostatkami tak, ako to súd vyššie ustálil.

22. Z obsahu úverovej dokumentácie k Zmluve o úvere zo dňa 20.02.2017 vyplývajú nasledovné parametre poskytnutého úveru: celková výška úveru 30.000 eur, celková čiastka, ktorú má klient zaplatiť 44.520,42 eur, výška nákladov na úver 14.520,42 eur, fixná úroková sadzba 10,50 %, hodnota RPMN 11,10 %, priemerná RPMN 9,36 %, odplata za poskytnutie úveru 10,50 %, najvyššia prípustná hodnota odplaty 18,72 %, počet splátok 96, splatnosť splátok vždy k 25. dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky 25.02.2017, výška 95 splátok 463,76 eur a výška poslednej splátky 463,22 eur, termín konečnej splatnosti úveru 25.02.2025, a doba trvania zmluvy určitá, do splatenie všetkých záväzkov dlžníka voči banke vyplývajúcich zo zmluvy.

23. Žalovaná nepoprela, a súd na základe vykonaného dokazovania nemal dôvodné pochybnosti ani o tvrdení zástupcu žalobkyne, že na základe Zmluvy o úvere zo dňa 20.02.2017 bola dňa 21.02.2017 žalovanou bezhotovostne čerpaná celkom suma 30.000 eur, a že pôvodní žalovaní dohodnuté mesačné splátky vo výške 463,76 eur neplatili riadne a včas. Podľa výpisov z úverového účtu a osobného účtu žalovanej refinancovaný zostatok úveru vo výške 4.472,36 bol čerpaný na účet č. XXXXXX XXXXXXXXXXXX/XXXX, refinancovaný zostatok úveru vo výške 8.848,20 eur na účet č. XXXXX XXXXXXXXXXXX/XXXX, a na osobný účet žalovanej bola čerpaná suma 16.679,44 eur. Podľa listín „Aktuálny stav úveru ku dňu 20.11.2019“ (čl. 25- 26 spisu) a „Aktuálny stav úveru ku dňu 23.05.2022“ (čl. 365 – 366 spisu) predložených zástupcom žalobkyne splátky v dohodnutej výške 463,76 eur mesačne boli riadne a včas platené iba počnúc prvou splátkou splatnou dňa 25.03.2017 do splátky splatnej dňa 25.03.2018 (celkom 13 splátok). Následne boli v mesiacoch 10/2018 - 1/2019 poukázané 4 platby po 513,26 eur a ku dňu 21.02.2019 je vo výpisoch záznam o zosplatnení celej úverovej pohľadávky s výškou celkovej dlžnej sumy 27.835,75 eur.

24. Z listín označených ako „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 25.01.2019 predložených zástupcom žalobkyne (čl. 21 – 22 spisu) vyplýva, že týmto listom Poštová banka a.s. písomne upozornila oboch pôvodných žalovaných ako spoludlžníkov, že ku dňu 25.01.2019 banka eviduje pohľadávku vyplývajúcu zo Zmluvy o úvere zo dňa 21.02.2017 viac ako tri mesiace po lehote splatnosti vo výške 1.855,40 eur, pozostávajúcu z omeškaných splátok vo výške 1.846,04 eur a poplatku 9 eur. Pôvodných žalovaných vyzvala na úhradu dlžnej sumy do 15 kalendárnych dní od doručenia listu a upozornila ich na oprávnenie banky žiadať zaplatenie celej úverovej pohľadávky naraz v prípade, ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy. Podľa predloženej fotokópie poštového podacieho hárku č. EPH151098151 (čl. 30- 33 spisu) dňa 29.01.2019 boli podané na poštu na prepravu zásielky adresované obom pôvodným žalovaným na adresy uvedené v listinách. Žalovaná tvrdenie zástupcu pôvodnej žalobkyne o doručení týchto listín poštou nespochybnila.

25. Z listín označených ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 21.02.2019 (čl. 18 – 19 spisu) vyplýva, že týmto listami Poštová banka a.s. obom pôvodným žalovaným oznámila, že z dôvodu podstatného porušenia Zmluvy o úvere zo dňa 20.02.2017 a obchodných podmienok celá úverová pohľadávka sa stáva ku dňu 21.02.2019 predčasne splatnou a vyzvala ich na zaplatenie dlžnej istiny úveru vo výške 27.263,94 eur a úrokov v sume 2.214,35 eur do 10 dní od doručenia listu. Podľa predloženej fotokópie poštového podacieho hárku č. EPH153890607 (čl. 38- 41 spisu) dňa 22.02.2019 boli podané na poštu na prepravu zásielky adresované obom pôvodným žalovaným na adresy uvedené v listinách. Podľa poštových doručení predložených zástupcom žalobkyne (čl. 322 -323 spisu) obe listiny dňa 26.02.2019 na uvedených adresách prevzala žalovaná, čo potvrdila vlastnoručným podpisom.

26. Podľa listiny označenej ako „Zmluva o postúpení pohľadávok č. 1/2022“ zo dňa 26.04.2022 (čl. 280 a nasl. spisu) a jej Prílohy č. 1 Poštová banka a.s. pod novým obchodným meno 365.bank a.s. uzavrela so žalobkyňou zmluvu o postúpení úverových pohľadávok banky špecifikovaných v Prílohe č. 1. Podľa výpisu z Prílohy č. 1 (čl. 277 spisu) predmetom postúpenia bola o.i. aj úverová pohľadávka Poštovej

banky a.s. voči žalovanej zo Zmluvy o úvere zo dňa 20.02.2017 vo výške k 07.04.2022 celkom 36.247,82 eur, z toho istiny vo výške 27.263,94 eur a úrokov vo výške 8.983.88 eur.

27. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, tzn. ku dňu 20.02.2017 (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

28. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

29. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

30. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

31. Vychádzajúc z cit. ustanovení § 52 Občianskeho zákonníka spotrebiteľská zmluva nie je osobitným zmluvným typom. Môže ňou byť ktorýkoľvek zmluvný typ upravený Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, iným právnym predpisom alebo aj zákonom neupravená, tzn. nepomenovaná zmluva, ak sú splnené požiadavky kladené na subjekty zmluvy, tzn. ak stranami zmluvy sú dodávateľ a spotrebiteľ. Spotrebiteľskou zmluvou je teda vždy založený právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ.

32. Medzi stranami nebolo sporné a súd nemal dôvodné pochybnosti o tom, že Zmluva o úvere zo dňa 20.02.2017 má charakter zmluvy spotrebiteľskej, a že žalovaná má v právnom vzťahu založenom touto zmluvou o úvere postavenie spotrebiteľa. Záver, že obaja pôvodní žalovaní ako spoludlžníci Zmluvu o úvere zo dňa 20.02.2017 uzavreli ako spotrebiteľia, teda, že pri uzatváraní zmluvy o úvere nekonali v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, vyplýva zo samotného označenia zmluvy ako zmluvy o „spotrebiteľskom“ úvere, označenia druhu úveru v predloženej zmluvnej dokumentácii ako „spotrebiteľský“ úver, z označenia oboch pôvodných žalovaných údajmi fyzických osôb – nepodnikateľov, ako aj z celého obsahu predložených zmluvných dokumentov (formulár pre štandardné informácie o „spotrebiteľskom „ úvere, „ spotrebiteľská“ rozhodcovská zmluva, a pod). Súd poukazuje na argumentáciu zástupcov oboch sporových strán v spore ustanoveniami spotrebiteľského práva (cit. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, § 1 a § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. a pod). Niet pochyb, že Poštová banka a.s. ako pôvodný veriteľ pri poskytovaní úveru konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

33. Jedným z druhov spotrebiteľských zmlúv sú zmluvy o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľské úvery v čase uzavretia Zmluvy o úvere zo dňa 20.02.2017 upravoval špeciálny zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 20.02.2017 (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), ktorý vo vzťahu k Občianskemu zákonníku má postavenie lex specialis. Súd zastáva názor, že úver poskytnutý žalovanej na základe spotrebiteľskej Zmluvy o úvere zo dňa 20.02.2017 má charakter spotrebiteľského úveru tak, ako ho definuje Zákon o spotrebiteľských úveroch, a spotrebiteľská Zmluva o úvere zo dňa 20.02.2017 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch.

34. Podľa § 1 ods. 2 veta prvá a druhá Zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa §

15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu.

35. Podľa § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

36. Podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

37. Podľa § 7 ods. 16 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery

a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a
b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

38. Podľa § 7 ods. 17 Zákona o spotrebiteľských úveroch vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ

a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5,
b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, 17a) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

39. Podľa § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky:

a) čistý príjem spotrebiteľa,
b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, 17ta)
c) výška splátky spotrebiteľského úveru a
d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

40. Podľa § 7 ods. 21 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver určiť tak, aby súčet hodnôt položiek na výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa odseku 20 písm. b) až d) neprevyšoval hodnotu položky podľa odseku 20 písm. a).

41. Podľa § 7 ods. 23 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky môžu poskytnúť spotrebiteľský úver spotrebiteľovi, len ak spotrebiteľ spĺňa limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

42. Podľa § 9 ods. 1 veta prvá Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

43. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) a z) Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe

údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

z) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu

zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

44. Podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak:

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa¹⁾ a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,

f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,

g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.

45. Podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

46. Podľa cit. ust. § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch B. F. ako pôvodný veriteľ bola pred uzavretím Zmluvy o úvere zo dňa 20.02.2017 povinná posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť pôvodných žalovaných splácať spotrebiteľský úver, pričom vynaloženie tejto odbornej starostlivosti bola žalobkyňa povinná v spore aj hodnoverne preukázať (cit. § 7 ods. 16 písm. b) zákona). Tu súd vzhľadom na účelové určenie úveru sčasti na refinancovanie dvoch predchádzajúcich úverov poukazuje na cit. § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého túto povinnosť veriteľ mal aj pred zmenou zmluvy o spotrebiteľskom úvere spočívajúcou v navýšení spotrebiteľského úveru. V prejednávanej veci sa jednalo o výrazné navýšenie súčtu zostatkov refinancovaných úverov, a to o navýšenie o cca 56% (o sumu 16.679,44 eur z celkovej sumy úveru 30.000 eur). Zákon s nepreukázaním vynaloženia odbornej starostlivosti veriteľom spájal dôsledky vo forme sankcií veriteľa uvedených v cit. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, tzn. vo forme straty oprávnenia vyžadovať od žalovanej ako spotrebiteľa jednorazové splatenie celého spotrebiteľského úveru, a v prípade hrubého porušenia tejto povinnosti aj bezpoplatkovosť a bezúročnosť spotrebiteľského úveru. Táto vnútroštátna úprava je dôsledkom transpozície Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008, ktorá však priamo neupravuje podrobnosti pri postupe veriteľa pri plnení tejto povinnosti. Úpravu podrobnosti ponecháva na právomoci členských štátov. Podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ a vcelku ustálenej vnútroštátnej judikatúry (aj judikatúry súdov ČR) súd v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je povinný zaoberať sa okolnosťami splnenia tejto povinnosti veriteľom z úradnej povinnosti (ex off), tzn. bez ohľadu na prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany strán (porovnaj napr. rozhodnutia Súdneho dvora (EÚ) vo veciach C-679/18, C-449/13 a C-58/18), nález ÚS ČR sp.zn. III. ÚS 4129/18 zo dňa 26.02.2019, rozsudky NS ČR sp.zn. 33Cdo 2178/2018 zo dňa 25.08.2018 a sp.zn. 33Cdo 201/2018 zo dňa 20.03.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16CoCsp 14/2022 a pod).

Podľa záverov vyplývajúcich napr. z rozsudku Súdneho dvora EÚ veci C-679/18 zo dňa 05.03.2020 čl. 8 a 23 Smernice 2008/48/ES sa majú vykladať tak, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v čl. 8 tejto smernice a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve. Možnosť takéhoto postupu pri dokazovaní priamo vyplýva z § 295 Civilného sporového poriadku, upravujúceho osobitné ustanovenia o dokazovaní v spotrebiteľských sporoch.

47. Podľa právnej úpravy účinnej v čase uzavretia Zmluvy o úvere zo dňa 20.02.2017 (cit. ust. 7 ods. 17 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch) pod vynaložením odbornej starostlivosti zo strany veriteľa bolo potrebné rozumieť najmä to, že veriteľ posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi, a ak veriteľom bola banka tak, ako je to aj v prejednávanej veci, aby banka posúdila schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytovali údaje veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Je potrebné prisvedčiť zástupcovi žalobkyne, že v čase uzatvárania Zmluvy o úvere zo dňa 20.02.2017 zo žiadneho vnútroštátneho právneho predpisu nevyplývali podrobnosti upravujúce spôsob, ako má veriteľ postupovať. Z akých podkladov má vychádzať, ako má zisťovať jednotlivé informácie o príjmoch a nákladoch spotrebiteľa, ako ich overovať, a ani metodika na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa úver splácať tak, ako to predpokladalo ust. § 7 ods. 41 Zákona o spotrebiteľských úveroch už účinné v tom čase. Opatrenie NBS č. 10/2017 zo dňa 14.11.2017, ktoré prvý krát podrobnejšie upravilo tieto požiadavky a metodiku, ako aj ďalšie požiadavky, nadobudlo účinnosť až dňa 01.01.2018.

48. Zástupca žalobcu na preukázanie splnenia povinnosti pôvodného bankového veriteľa predložil jednak listinu „Žiadosť o spotrebiteľský úver“ (čl. 177 – 179 spisu). Podľa tejto listiny pôvodní žalovaní o úver požiadali písomnou žiadosťou zo dňa 20.02.2017. Žiadosť obsahuje informácie o tom, že obaja pôvodní žalovaní boli v tom čase slobodní a bez vyživovacích povinností. Obaja boli zamestnancami spoločnosti WHIRLPOOL SLOVAKIA spol. s r. o., IČO: 35 796 570. Žalovaná od 07.12.2013, pričom jej čistý mesačný príjem v tom čase predstavoval 650 eur mesačne. Pôvodný žalovaný v 2. rade od 15.08.2016 a jeho čistý mesačný príjem v tom čase predstavoval 550 eur. Obaja uviedli 0 splátky iných úverov a pôžičiek. Zástupca žalobkyne ďalej predložil súdu výsledok dopytov banky na oboch pôvodných žalovaných do Sociálnej poisťovne a.s. zo dňa 20.02.2017 (čl. 189 a čl. 193 spisu), podľa ktorých Sociálna poisťovňa a.s. potvrdila, že obaja pôvodní žalovaní boli v tom čase zamestnaní u zamestnávateľa uvedeného v žiadosti, a to aspoň 99 dní. Potvrdila výšku vymeriavacieho základu za posledné 3 mesiace u žalovanej aspoň 715 eur, a u pôvodného žalovaného v 2. rade aspoň 605 eur. Vychádzajúc zo skutočnosti, že vymeriavací základ ako základ pre odvody do sociálnej a zdravotnej poisťovne predstavuje spravidla hrubú mzdu, pri odvodom a daňovom zaťažení zamestnanca v roku 2017 vo výške cca 20 % čistý príjem žalovanej mohol predstavovať cca 572 eur mesačne a pôvodného žalovaného 484 eur mesačne (spolu cca 1.056 eur). Zástupca žalobkyne uviedol, že banka pre účely skúmania úverovej bonity žalovaných akceptovala u žalovanej čistý mesačný príjem vo výške 650 eur a u pôvodného žalovaného v 2. rade vo výške 550 eur (spolu 1.200 eur).

49. Zástupca žalobcu na tvrdenie o získaní údajov z úverového registra bankou predložil súdu výpisy so spoločného registra bankových informácií (SRBI) zo dňa 20.02.2017 (čl. 190 a čl. 194 spisu), podľa ktorých pôvodný žalovaný v 2. rade mal v tom čase evidovaný jeden nesplátkový kontokorentný úver s úverovým rámcem vo výške 50 eur. Žalovaná podľa výsledku dopytu mala evidovaných celkom 8 splátkových úverov s celkovými splátkami vo výške 480 eur mesačne (72 eur, 10 eur, 22 eur, 103 eur, 155 eur, 15 eur, 21 eur a 82 eur) a 1 nesplátkový úver s úverovým rámcem 200 eur. Celková úverová zaťaženosť žalovanej bola 23.654 eur. Mesačné úverové zaťaženie oboch pôvodných žalovaných pri zohľadnení splátok nesplátkových úverov vo výške 5 % úverových rámcov v tom čase predstavovalo 492,50 eur mesačne (480 + 2,50 eur + 10 eur). Pri zohľadnení skutočnosti preukázanej v konaní, a to že úverom boli refinancované dva prechádzajúce úvery so splátkami 155 eur a 82 eur mesačne (spolu 237 eur mesačne), peňažné záväzky žalovaných znižujúce ich príjem rozhodné pre účely výpočtu ukazovateľa schopnosti pôvodných žalovaných úver splácať spolu s výškou splátky predmetného úveru 463,76 eur tom čase boli vo výške 719,26 eur (255,50 eur + 463,76 eur). Životné minimum podľa zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase preverovania úverovej bonity pôvodných žalovaných (ďalej už len „Zákon o životnom minime“) bolo na jednu plnoletú osobu vo výške 198,09 eur mesačne a ďalšiu spoločne posudzovanú

plnoletú osobu 138,19 eur. Preto pokiaľ zástupca žalobkyne uviedol, že pri skúmaní bonity banka vychádzala z celkových nákladov pôvodných žalovaných vo výške 1.028,54 eur (peňažné záväzky 719,26 eur + náklady na základné životné potreby vo výške životného minima 336,28 eur), takémuto postupu pri zisťovaní úverovej schopnosti pôvodných žalovaných nemožno nič vytknúť. Porovnaním čistých príjmov žalovaných čo aj len vo výške 1.056 eur mesačne (banka pritom zohľadnila 1.200 eur) a celkových nákladov tak nemožno konštatovať, že by celkové náklady prevyšovali celkové príjmy pôvodných žalovaných. Súd mal za to, že žalobkyňa v súlade s cit. § 7 ods. 16 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch hodnoverne preukázala, že banka ako pôvodný veriteľ posúdila schopnosť oboch pôvodných žalovaných spotrebiteľský úver splácať s ohľadom na informácie získané od žalovaných o ich rodinnom stave a o ich príjmoch a s ohľadom na údaje získané aspoň z jedného úverového registra. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania tiež nemožno konštatovať, že by pôvodní žalovaní nespĺňali limit pre ukazovateľ schopnosti úver splácať stanovený pre banku cit. § 7 ods. 23 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Preto súd prijal záver, že v prejednávanej veci banka neporušila povinnosti veriteľa stanovené v cit. ust § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch a nenastala zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa cit. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

50. Súd následne podrobil preskúmaniu samotnú Zmluvu o úvere zo dňa 20.02.2017, pričom zistil, že zmluva má písomnú formu a obsahuje všetky náležitosti, s ktorých absenciou Zákon o spotrebiteľských úveroch v cit. § 11 ods. 1 spája sankciu veriteľa spočívajúcu v bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd sa nestotožnil s obranou zástupcu žalovanej, že Zmluva o úvere zo dňa 20.02.2017 neobsahuje uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej už len „RPMN“), resp. matematický vzorec výpočtu RPMN. Otázkou uvádzania matematického výpočtu RPMN v spotrebiteľskej zmluve ako povinnej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. špeciálneho označovania predpokladov pre výpočet RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ako dovolacou otázkou sa zaoberal NS SR v rozsudku sp.zn. 7Cdo 183/2020 zo dňa 24.02.2021. Podľa záverov dovolacieho súdu prijatých v tomto rozhodnutí: „11. Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov je indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri tomto údaji preto zákonodarca požaduje súčasne uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. 11.1. Dovolací súd má za to, že v predmetnej úverovej zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov, ktoré údaje zo zmluvy jednoznačne vyplývajú. 12. Dovolací súd, na rozdiel od súdov nižších inštancií, zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia. 12.2. V posudzovanom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne neuvádza uviesť v zmluve i matematický výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, ako to vyplýva z dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ by takúto požiadavku mal zákonodarca v úmysle, nič mu nebránilo uviesť ju v danej právnej norme. Zákonodarca pritom formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý (vzorec) je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2. Pokiaľ odvolací súd považuje za predpoklad na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov i vzorec na jej výpočet, s týmto sa dovolací súd nestotožňuje. 12.3. Z uvedených dôvodov potom záver súdov nižších inštancií, že predmetná zmluva v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje zákonnú náležitosť, a to všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je správny“. K tomu súd len dodáva, že rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 5Co 59/2017 zo dňa 11.05.2017 „na ktorý zástupca žalovanej v odpore poukazoval, nijako neodporuje tomuto záveru NS SR, a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co 113/2017 zo dňa 25.01.2018, ktoré zástupca žalovanej tiež v odpore sčasti citoval, nijako bližšie nedefinuje čo je potrebné rozumieť pod pojmom „matematický výpočet“, a neobsahuje žiadnu argumentáciu, ako sa krajský súd vypořiadal s uvedeným rozhodnutím súdu vyššej inštancie.

51. Vychádzajúc z citovaného rozhodnutia NS SR súd zastáva názor, že Zmluva o úvere zo dňa 20.02.2017 obsahuje uvedenie všetkých predpokladov potrebných na výpočet RPMN, ktorými (ako vyplýva z vyššie uvedeného odôvodnenia rozsudku NS SR) sú uvedenie výšky úveru 30.000 eur, výšky

splátok 463,76 eur mesačne (posledná splátka vo výške 463,22 eur), interval splátok vždy do 25. dňa v mesiaci, počet splátok 96, výšku úrokov 10,50 % ročne, a uvedenie, že ide o úver bez poistenia a bez poplatkov. Výpočtom hodnoty RPMN pomocou informatívnych kalkulačiek na výpočet RPMN uverejnených na stránkach www.fininfo.sk, a www.openiazoch.zoznam.sk súd mal za to, že údaj o hodnote RPMN uvedený v Zmluve o úvere zo dňa 20.02.2017 11,10 % nie je dôvodné považovať za údaj uvedený v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa. Zohľadnením rozptylu údajov o hodnote RPMN zistených z týchto internetových kalkulačiek, ktorými nie je možné určiť presný údaj o hodnote RPMN v tom čase, a to 10,53 % a 11,06 %, súd nemohol považovať za preukázané, že by údaj o hodnote RPMN uvedený v zmluve 11,10 % bol uvedený nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Preto súd nepovažoval za dôvodnú ani obranu zástupcu žalovanej spočívajúcu v bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v dôsledku absencie uvedenia všetkých predpokladov použitých na výpočet hodnoty RPMN, a ani z dôvodu uvedenia RPMN v neprospech spotrebiteľa, a tým ani opodstatnenosť aplikácie zákonnej fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch v sporení s cit. § 11 ods. 1 písm. b) a d) Zákona o spotrebiteľských úveroch.

52. Zástupca žalovanej ďalej v rámci procesnej obrany namietal nesprávnosť údajov o priemernej RPMN uvedeného v Zmluve o úvere zo dňa 20.02.2017 v hodnote 9,36 %. Podľa cit. ust. § 9 ods. 2 písm. z) Zákona o spotrebiteľských úveroch banka bola povinná v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaj o priemernej hodnote RPMN na príslušný spotrebiteľský úver zodpovedajúci údajom platným ku dňu podpisu zmluvy, zverejneným podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok s tým, že platnou priemernou hodnotou RPMN na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty RPMN za príslušný kalendárny štvrtrok bola priemerná hodnota RPMN na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Podľa § 21 ods. 1 a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch veritelia boli povinní predkladať Ministerstvu financií SR (ďalej len "ministerstvo") a Národnej banke Slovenska údaje o novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských úveroch, a ministerstvo alebo ním určená osoba zverejňovať na webovom sídle ministerstva informácie z údajov podľa odseku 1. Zástupca žalovanej v odpore poukazyval na súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch všetkými veriteľmi za 4. štvrtrok 2016 zverejnené na stránke MF SR, podľa ktorých priemerná RPMN pre ostatné úvery vo výške viac ako 6.500 eur so splatnosťou od 5 do 10 rokov bola 8,99 %. Zástupca žalobkyne tvrdil, že pôvodným veriteľom bola banka, a ani krajne extenzívnym výkladom nemožno na danú vec aplikovať súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch všetkými veriteľmi, teda aj nebankovými veriteľmi, ale len bankami. Tvrdil, že opodstatnenosť tohto právneho výkladu potvrdili mnohé rozhodnutia odvolacích súdov s tým, niektoré z nich citoval.

53. Zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 9 ods. 2 písm. z) účinnom od 11.06.2011, a ani iný právny predpis účinný v čase uzavretia Zmluvy o úvere zo dňa 20.02.2017 výslovne nestanovoval, či platnou priemernou hodnotou RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, ktorú bol veriteľ povinný v zmluve o spotrebiteľskom úvere správne uviesť, bola priemerná hodnota RPMN na príslušný spotrebiteľský úver poskytnutý všetkými veriteľmi, teda ako bankami, tak aj nebankovými veriteľmi, alebo len bankami. Súdna prax sa však od roku 2011 postupne s touto otázkou vypořádala. Skonštatovala všeobecne aj súdom známu skutočnosť, že v prípade spotrebiteľských úverov poskytovaných nebankovým subjektami sa v minulosti RPMN vyšplhala až k 70 %, čo hraničilo s úžerou. Preto pokiaľ údaj o priemernej hodnote RPMN mal slúžiť spotrebiteľovi na reálne porovnanie RPMN tohto ktorého obdobného typu úveru nehraničiaceho s úžerou, relevantné bolo porovnanie priemernej RPMN pri obdobných úveroch poskytovaných bankami, nie všetkými, aj nebankovými veriteľmi. Vychádzala pritom z gramatického, systematického a logického výkladu právnej úpravy spotrebiteľského práva, najmä ust. § 1 ods. 1 a ods. 4 a § 1a Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie“), v znení účinnom už aj v čase uzavretia Zmluvy o úvere zo dňa 20.02.2017. Týmto ust. Nariadenia s účinnosťou už od 01.09.2014 zákon stanovil najvyššiu prípustnú výšku odplaty pre jednotlivé typy úverov tak, že na účely určenia tejto najvyššej prípustnej výšky odplaty sa má použiť priemerná hodnota RPMN pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov bankami a pobočkami zahraničných bánk zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy s tým, že odplata nesmela prevyšovať dvojnásobok priemernej RPMN podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Prekročenie tejto najvyššej prípustnej miery odplaty pritom s účinnosťou od roku 2016 začalo sankcionovať ust. § 11 ods. 1 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. Za tejto situácie porovnávanie údajov o priemernej RPMN pri úveroch poskytovaných všetkými veriteľmi nemalo pre veriteľa, a ani spotrebiteľa praktický význam. Podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch so zmluvnou splatnosťou

od 5 do 10 rokov bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrťrok 2016 zverejnených na webovej stránke MF SR www.mfsr.sk priemerná RPMN predstavovala 9,36 %. Preto súd údaj o priemernej RPMN uvedený v Zmluve o úvere zo dňa 20.02.2017 považoval za správny.

54. Zástupca žalovanej ďalej namietal neplatnosť Zmluvy o úvere zo dňa 20.02.2017 podľa § 39 Občianskeho zákonníka s tvrdením, že zmluva obchádza zákon a je v rozpore s dobrými mravmi, keďže refinancované úvery podľa jeho tvrdení boli bezúročné a bezpoplatkov. Namietal, že žiadny súd neposudzoval skutočnú výšku dlhu žalovanej titulom zmlúv o refinancovaných úveroch, a opodstatnenosť výšky refinancovaných zostatkov predchádzajúcich úverov. Poukazoval pritom na závery vyslovené súdom v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co 173/2017 zo dňa 28.06.2018. Na návrh zástupcu žalovanej na vykonanie dôkazu predložením písomným zmlúv o refinancovaných úveroch zástupca žalobkyne predložil súdu Zmluvu o úvere zo dňa 05.05.2015 a Zmluvu o úvere zo dňa 15.12.2014 (čl. 363-364 spisu). Zástupca žalovanej sa k týmto listinám nevyjadril. Vychádzajúc z judikatúry Krajského súdu v Prešove, na ktorú poukazoval aj zástupca žalovanej (porovnaj napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co 173/2017 zo dňa 28.06.2018 a sp.zn. 6Co 192/2016 zo dňa 31.10.2017, ďalej tiež sp.zn.10CoCsp 26/2022 zo dňa 12.12.2022 a pod.) nemožno mať pochybnosti, že ako Zmluva o úvere zo dňa 20.02.2017, tak aj predchádzajúca zmluva o spotrebiteľskom úvere, a to Zmluva o úvere zo dňa 05.05.2015 a Zmluvu o úvere zo dňa 15.12.2014, nemôžu byť vyňaté zo súdnej kontroly z hľadiska právnej úpravy slúžiacej ochrane spotrebiteľa. A z ochrany spotrebiteľa v rovine pravidiel spotrebiteľských úverov, predovšetkým ustanovení, ktoré legislatíva so spotrebiteľskými úvermi v čase uzatvorenia uvedených zmlúv o spotrebiteľských úveroch spájala, vrátane inštitútov sankčnej povahy, akými bola aj bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov. Súd však v okolnostiach uvádzaných zástupcom žalovanej v konaní nevidel dôvod pre neplatnosť úverových právnych úkonov, a to ako Zmluvy o úvere zo dňa 20.02.2017, tak aj Zmluvy o úvere zo dňa 05.05.2015 a Zmluvy o úvere zo dňa 15.12.2014.

55. Súd zastáva názor, že zaplatením zostatkov úverov poskytnutých Poštovou bankou a.s. žalovanej na základe Zmluvy o úvere zo dňa 15.12.2014 a Zmluvy o úvere zo dňa 05.05.2015 došlo k zániku záväzkov žalovanej z týchto zmlúv o úveroch ich splnením v zmysle § 559 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalovaná takto plnila viac, ako na základe Zmluvy o úvere zo dňa 15.12.2014 a Zmluvy o úvere zo dňa 05.05.2015 mala, a to z dôvodu, že spotrebiteľské úvery poskytnuté na ich základe je potrebné považovať za úvery bezúročné a bez poplatkov, do úvahy prichádza iba právo žalovanej žiadať od toho, kto sa takýmto plnením na jej úkor bezdôvodne obohatil (Poštová banka a.s.) vydanie bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Nemá to však za následok neplatnosť Zmluvy o úvere zo dňa 20.02.2017, a ani Zmluvy o úvere zo dňa 15.12.2014 a Zmluvy o úvere zo dňa 05.05.2015. Súd zastáva názor, že Zmluva o úvere zo dňa 20.02.2017, ktorou boli zostatky predchádzajúcich úverov refinancované, nie je svojou podstatou dohodou o zmene záväzku podľa § 516 Občianskeho zákonníka (tzv. privátna nováciou), ktorou by sa doterajšie záväzky žalovanej zo Zmluvy o úvere zo dňa 15.12.2014 nahrádzali záväzkami novými. Záväzok zo Zmluvy o úvere zo dňa 15.12.2014 a Zmluvy o úvere zo dňa 05.05.2015 čerpaním nového úveru dňa 21.02.2017 bezhotovostne na účty, na ktorých boli tieto záväzky evidované, zanikli. Preto súd obranu zástupcu žalovanej spočívajúcu v neplatnosti Zmluvy o úvere zo dňa 20.2.2017 z dôvodu eventuálnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti refinancovaných úverov nepovažoval za opodstatnenú a Zmluvu o úvere zo dňa 20.02.2017 považoval za platnú (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co 262/2019 zo dňa 19.05.2020, uznesenie NS SR sp.zn. 4Obo 157/2004 zo dňa 27.03.2012, uznesenie ÚS SR sp.zn. IV. ÚS 20/2012 zo dňa 22.01.2022, a pod.).

56. Žalobou v jej konečnej úprave po jej opakovanom späťvzatí žaloby sčasti sa žalobkyňa domáhala na žalovanej zaplata celú pohľadávku z úveru vo výške 21.071,98 eur, z toho vrátenia istiny úveru vo výške 18.035,74 eur (zvyšok tvoria zmluvné úroky) s tvrdením, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere zo dňa 20.02.2017, ktorého konečná splatnosť bola dojednaná na deň 25.02.2025, pôvodná žalobkyňa predčasne listom zo dňa 21.02.2019 zosplatnila. Zástupca žalovanej tieto tvrdenia zástupcu žalobkyne nepoprel, listiny predložené zástupcom žalobkyne na ich preukázanie ani ich obsah nespochybnil, a súd na základe vyššie uvedeného ustáleného skutkového stavu nemal o týchto tvrdeniach zástupcu žalobkyne dôvodné pochybnosti. Súd len dodáva, že právo banky žiadať o zaplatenie celej úverovej pohľadávky naraz pre omeškanie žalovanej so zaplatením splátky viac ako tri mesiace v zmysle ust. § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je predmetom dojednania v bode 4.6. listiny „Zmluvy o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka“. Banka vyzvala oboch pôvodných žalovaných na zaplatenie celej úverovej pohľadávky listom zo dňa 21.02.2019 po tom, čo listom zo dňa 25.01.2019 oboch upozornila na omeškanie so zaplatením splátok vo výške 1.846,04 eur, tzn., viac ako troch omeškaných mesačných splátok vo výške 463,76 eur, oboch vyzvala na zaplatenie dlžnej sumy

v stanovenej lehote 15 kalendárnych a súčasne ich upozornila na oprávnenie žiadať zaplatenie celej úverovej pohľadávky naraz v prípade nezaplatenia dlžnej sumy v stanovenej lehote. Z listín aktuálny stav úveru vyplýva, že žalovaní v stanovenej lehote dlžnú sumu neuhradili. Preto súd mal za to, že banka splnila všetky zákonné podmienky pre vznik oprávnenia žiadať od žalovanej zaplatenie celej úverovej pohľadávky naraz.

57. Súd zastáva názor, že v danej veci je aj daná aktívna vecná legitímácia žalobkyne, a to s poukazom na vyššie uvedenú listinu „Zmluva o postúpení pohľadávok č. 1/2022“ zo dňa 26.04.2022 (čl. 280 a nasl. spisu) a jej Prílohu č.1. Ustanovenia § 524 ods. 1 a § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre postúpenie pohľadávky v tom čase vyžadovali písomnú formu zmluvy o postúpení a zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „Zákon o bankách“) ako osobitný právny predpis v ust. § 92 ods. 8 upravoval osobitné podmienky, za ktorých bolo možné postúpiť peňažnú pohľadávku patriacu banke, teda tzv. bankovú pohľadávku, buď inej banke alebo inému subjektu, ktorý nie je bankou. Základnou podmienkou podľa Zákona o bankách bolo to, aby postupovaná banková pohľadávka alebo jej časť bola v čase postúpenia splatnou, čo v prejednávanej veci súd vychádzajúc z vyššie uvedených záverov považoval za splnené. Ďalšou podmienkou bolo nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti splatného peňažného záväzku voči banke, a to napriek riadnej písomnej výzve banky, aby pohľadávku splnil. Súd vychádzajúc z obsahu spisu, predovšetkým z výpisu aktuálneho stavu z úverového účtu zo dňa 23.05.2023, a listín zo dňa 21.02.2019 označených ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ mal za to, že aj tieto zákonné podmienky boli splnené. Za písomnú výzvu banky pred postúpením pohľadávky v súlade s judikatúrou súd považoval listy zo dňa 21.02.2019, a tiež aj samotnú žalobu, ktorá bola obom pôvodným žalovaným upomínacím súdom doručená spolu s platobným rozkazom pred postúpením pohľadávky zmluvou zo dňa 26.04.2022, a to dňa 02.01.2020, tzn. viac ako dva roky pred postúpením.

58. Za daného skutkového a právneho stavu súd preto žalobe žalobkyne po jej konečnej úprave v časti o zaplatenie nevrátenej istiny úveru vo výške 18.035,74 eur a zmluvných úrokov do doby zosplatnenia v sume 2.214,35 eur (zvyšok do žalovanej sumy 21.071,98 eur tvoria kapitalizované úroky z omeškania do 03.10.2019 v sume 812,89 eur), teda istiny úveru a zmluvných úrokov spolu vo výške 20.250,09 eur (18.035,74 eur + 2.214,35 eur = 20.250,09) v celom rozsahu vyhovel.

59. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

60. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

61. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v účinnom od 01.02.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

62. Žalobkyňa sa žalobou v jej konečnej úprave domáhala na žalovanej zaplatenia aj úrokov z omeškania z nevrátenej istiny úveru a nezaplatených zmluvných úrokov tak, ako ich špecifikovala v priebehu konania, a to za dobu od predčasného zosplatnenia úveru do 03.10.2019 v kapitalizovanej sume 812,89 eur, za dobu od 04.10.2019 (od poslednej platby realizovanej do podania žaloby) do 28.02.2023 v kapitalizovanej sume 3.787,73 eur, a ďalej úrokov z omeškania výške 5% ročne len z nevrátenej istiny úveru 18.035,74 eur od 01.03.2023 do zaplatenia. V zmysle cit. právnej úpravy žalobkyňa prislúchajú úroky z omeškania v zákonnej výške so zaplatením nevrátenej istiny úveru a zmluvných úrokov od prvého dňa omeškania, za ktorý súd považoval deň nasledujúci po uplynutí 15 kalendárnych dní od doručenia listín zo dňa 21.02.2019, tzn. 15 kalendárnych dní odo dňa 26.02.2019, teda odo dňa 13.03.2019 do zaplatenia. Súd preto žalobkyňu priznal úroky z omeškania v celom rozsahu tak, ako si ich žalobkyňa uplatnila a vyšpecifikovala (812,89 eur + 3.787,73 eur + ďalej 5%). Výšku uplatnených a riadne špecifikovaných úrokov z omeškania žalovaná strana ničím nespochybnila.

63. Zástupca žalovanej podaním zo dňa 21.11.2022 požiadal o povolenie plnenia žalovanej v mesačných splátkach po 190 eur mesačne, s čím zástupca žalobkyne vzhľadom dlhodobé riadne neplnenie povinnosti žalovanou, výšku celkovej dlžnej sumy a dobu splácania dlhu ďalších viac ako 12 rokov

v uvedených splátkach, a tiež nepodloženie žiadosti žalovanou žiadnymi dokladmi nesúhlasil. Zástupca žalovanej spolu s podaním predložil súdu ručne písaný rozpis mesačných príjmov a výdavkov oboch pôvodných žalovaných (čl. 310 spisu), podľa ktorého obaja žalovaní boli v tom čase poberateľmi nemocenských dávok. Žalovaná vo výške 521,10 eur mesačne, o čom predložil poštový poukaz platby v tejto výške zo sociálnej poisťovne zo dňa 16.05.2022 (čl. 308 spisu), a pôvodný žalovaný v 2. rade vo výške 601,60 eur, o čom predložil výpis z účtu zo dňa 16.05.2022 (čl. 308 spisu). Listina na čl. 310 spisu obsahuje rozpis mesačných nákladov žalovanej na stravu 200 eur, na lieky 30 eur, drogériu 30 eur, telefón 15 eur a drevo 80 eur, celkom vo výške cca 350 eur mesačne. Pôvodného žalovaného v 2. rade na elektrinu 60 eur, telefón 15 eur, RTVS 4,64 eur, Magio televíziu 15,77 eur, televíziu 42,60 eur, lieky 40 eur a "bonato" 250 eur, celkom viac ako 400 eur mesačne. V prílohe predložil doklady SIPO týkajúce sa preddavkov za mesiac 5/2022, podľa ktorých preddavky za elektrinu predstavovali 60 eur mesačne a za RTVS 4,64 eur mesačne. Súd využijúc právo vyplývajúce súdu ust. § 232 ods. 3 a 4 Civilného sporového poriadku povolil žalovanej platiť prisúdenú sumu 20.050,09 eur a jej príslušenstvo v splátkach vo výške 350 eur mesačne. Súd pritom prihliadol na celkové sociálne pomery žalovanej, ktorej priemerný vymeriavací základ (hrubá mzda) v mesiacoch 8-11/2023 bol cca 1.150 eur (čl. 429 a nasl. spisu), na platobnú disciplínu žalovanej po začatí konania, ktorá po podaní žaloby priebežne od roku 2019 do 2023 poukazovala na uplatnenú úverovú pohľadávku nepravidelne platby v rôznej výške, a na priemernú výšku týchto platieb, ktorá predstavovala cca 350 eur mesačne. Súd náklady na základné životné potreby žalovanej zohľadnil vo výške zodpovedajúcej životnému minimu na jednu plnoletú osobu, teda 268,80 eur mesačne. Výška povolenej splátky síce nedosahuje výšku dojednanej splátky úveru 463,76 eur mesačne, vytvára však reálny predpoklad, že žalovaná s prihliadnutím na jej ešte pomerne mladý produktívny vek priznanú sumu spolu s prísl. bude postupne splácať, a že pri pravidelnom splácaní splatí istinu úveru spolu so zmluvnými úrokmi 20.050,90 eur cca do 6 - 7 rokov, a splní pritom aj povinnosť zaplatiť náhradu trovy konania, ktorá jej bola uložená. Súd zastáva názor, že takéto rozhodnutie zodpovedá zásade spravodlivej ochrany práv vyjadrenej v čl. 2 Civilného sporového poriadku, a to pri súčasnom určení, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky riadne a včas nastane splatnosť celého plnenia. Podľa názoru súdu takéto rozhodnutie rešpektuje požiadavku spravodlivej ochrany práv aj na strane žalobkyne, ktorá ako sama uviedla, ako najväčší „skupovateľ“ spotrebiteľských úverov v SR, nebude tým neprímerane zasiahnutá vo svojich majetkových pomeroch a právach (článok 6 odsek 2 základných princípov Civilného sporového poriadku).

64. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

65. Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

66. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

67. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

68. Žalobkyňa žalobcu v časti, v ktorej bolo konanie zastavené, vzala späť s odôvodnením, že na uplatnenú úverovú pohľadávku boli opakovane po podaní žaloby poukázané platby vo výške, v ktorej žalobu zobrala celkom späť. Preto súd mal za to, že zastavenie konania sčasti procesne zavinila svojím spávaním žalovaná, a preto je povinná nahradiť žalobkyňu trovy konania, ktoré bolo zastavené. Vo zvyšnej časti žaloby bola žalobkyňa v celom rozsahu úspešná. Preto súd uložil žalovanej zaplatiť žalobkyňu náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrade rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdny úradník.

Poučenie:

Proti výrokom I. – III. toho rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).